

ZAČETI JE TREBA NA ZAČETKU

Zdravo! Moje ime je Petra, sem devetošolka, nasmejana, pozitivna in hkrati nagajiva štirinajstletnica, uživam v druženju s prijatelji, imam pa tudi slabe dneve. Kateri pubertetnik jih pa nima? Zelo priljubljena sem med fanti. Zakaj? Menda zaradi mojega karakterja, pa tudi sicer dobro izgledam. Ne verjamete? Da si me boste lažje predstavljali, prilagam fotografijo.

Nisem ravno napačna, kajne? Ne me imeti za samovšečno, toda življenje me je naučilo, da moraš najprej spoštovati sebe in verjeti vase, da se bodo ljudje obračali k tebi s pozitivizmom.

Zagotovo se sprašujete, ali sem zgrešila naslov natečaja. Saj res, vi me ne poznate. Naj pojasnim, pred desetimi leti sem doživela hudo prometno nesrečo, poleg zloma lobanje in stegenice tudi klinično pretrgano hrbtenjačo. Posledica tega je paraplegija od pasu navzdol. Hodim z berglami, na daljše razdalje si pomagam z vozičkom. Še enkrat vas pozdravljam, tokrat kot invalidna oseba, in da si me boste predstavljali, pripenjam še dve slikici.

Čeprav sem invalid, še vedno velja vse tisto, o čemer sem zapisala na začetku. Toda naslov natečaja je Imam idejo. Kaj nam pomaga, da pametujemo o politiki, gospodarski krizi, revščini, o veri.... Pometimo najprej pred svojim pragom. Verjemite, če danes ne bi bila invalid, o tem, kar imam povedati, ne bi nikoli razmišljala. Govorila bom namreč o odnosu med ljudmi, o odnosu med vami, normalnimi, in med nami, drugačnimi.

Paraplegik sem postala pri petih letih. Komaj sem shodila...usoda.... 10 mesecev po bolnišnicah...

ponovno ista tema....in razočaranje, ko gledaš v prihodnost, kaj bo s teboj. Ni panike! Bolelo me je samo to, da ne morem hoditi in da najbrž nikoli več ne bom. Želela sem samo nazaj v svoje okolje, domov, v svojo vas. Ne morete si predstavljati, kakšen je občutek, ko zijajo vate, določeni te pomilujejo, spet drugi gledajo nate kot strošek. V nakupovalnem centru sem mami jokajoče spraševala, zakaj me vsi gledajo tako čudno. Kako naj mati šestletnemu otroku pojasni odnos odraslih do drugačnih, do invalidov?! V domačem okolju se je moja invalidnost porazgubila, potem pa sem se morala iz podružnične šole, kjer nas je bilo peščica, preseliti na matično šolo s 500 učenci. Čeprav sem se starši pogovarjala o tem, so me prevevali dvomi: Me bodo sprejeli kot človeka, me bodo zafirkavali? K sreči na šoli vlada pozitiven odnos do

drugačnih, saj je na šoli kar nekaj invalidov, pa tudi učenci podružnične šole s prilagojenim programom sodelujejo pri vseh dejavnostih šole. Sošolci in tudi drugi so me hitro sprejeli medse. Danes sem ena glavnih na šoli. Vsi me poznajo, učitelji, otroci, tudi tisti iz nižje stopnje, in celo šolski »gangsterji«. Z vsemi se razumem, hodimo na razne krožke, prav drugačnost nas druži. Toda ta pot do cilja je bila dolga. Iz usmiljenja vredne deklice sem postala dekle, ki se kljub invalidnosti lahko primerja z vsemi puncami na šoli. Se vam je že kdaj zgodilo, da ste na robu obupa, prepada, pa nikakor niste mogli odnehati, ne da bi našli rešitev? Tudi jaz se nisem mogla sprejeti kot drugačna, kot manj vredna. Začela sem ustvarjati svoj stil, svoj jaz, se riniti v ospredje, da so moji sovrstniki uvideli, da sem jim popolnoma enaka, borila sem se sama s seboj, da me niso več boleli prazni pogledi, pomilovanja. Še vedno jih opazim, a me ne motijo.

Kakšna je torej moja ideja? Ljudje, imejte pravi odnos do nas, invalidov, in hkrati do sebe. Najbrž mislite, da je za nas dobro poskrbljeno, žal temu ni tako. Še vedno smo za nekatere strošek, še vedno obnemijo pogledi na nas. Pa nič ne nakladam, za seboj imam prakso desetletnega invalida.

Imate otroka? Ste kdaj naleteli na situacijo, ko se je vaš otrok zazrl v invalida? Vi pa ste ga okarali, češ da se ne spodobi, da si ga kdo tako z zanimanjem opazuje in želi izvedeti, kaj mu je bilo? Napaka! Tako kot otroka naučiš voziti kolo, tako ga tudi v rani mladosti naučiš, kako sprejemati drugačne okoli sebe. Toda prej morajo starši odrasti, da bodo lahko oni začeli sprejemati nas in da bodo to največjo popotnico prenesli na svojega otroka. Otroku, ki bo imel spodoben odnos do sočloveka, bo lahko nekoč spreminjal svet, reševal velike probleme, takšne kot jih imamo danes. Delajmo na odnosu do sebe in do sočloveka!

Moja ideja nima praktičnega namena, za odnos ne moreš postaviti neke ideje, lahko jo samo ovrednotiš. Ne vidite? Idejo imamo pred očmi, a je nihče ne želi videti. Smo tako inovativni, da bi začeli mojo idejo uresničevati? Popravimo odnos do sebe in do sočloveka, začnimo na začetku, da bomo kasneje lahko premikali gore.

Vas pa jaz, Petra, prosim, da razmislite o mojih besedah in naslednjič, ko boste videli koga meni podobnega, ga pozdravite, že s tem boste napravili majhen korak naprej. Če to ni ideja!

Petra Beja, 9.a, OŠ Litija

